

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж рр 32 /22
15.4.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Мاستиловић, председника већа, Весне Дамјановић и Весне Миљуш, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Мирјана Недељков, адвокат из Ниша, ул. Обреновићева бр.46, ТПЦ Калча, други спрат, ламела А, локал 5/2, против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Пожаревцу, чији је заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о жалби тужене изјављене против пресуде Основног суда у Великој Плани Прр1 24/21 од 18.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 15.4.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Великој Плани Прр1 24/21 од 18.11.2021. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани Прр1 24/21 од 18.11.2021. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиле, па је обавезана тужена да тужилци, на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати износ ненаплаћеног потраживања у поступку стечаја Ст 25/10 који се води пред Привредним судом у Пожаревцу у износу од 388.829,77 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате, све у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужилци надокнади трошкове парничног поступка у износу од 40.500,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате, а све у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена побијајући је у целисти из свих законом прописаних разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражила опредељено.

Апелациони суд у Београду је испитао побијану пресуду у границама својих овлашћења из члана 386. Закона о парничном поступку, па је оценио да је жалба тужене неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, а неосновано се жалбом тужене указује на битну повреду поступка из тачке 12. ове законске одредбе. Изрека побијане пресуде је јасна и разумљива, не противречи датим разлозима, дати су јасни разлози о битним чињеницама па се њена законитост и правилност могу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била запослена код стечајног дужника а потраживање тужиље је настало из радног односа због неизмирених зарада. Тужиља је као стечајни поверилац поднела Привредном суду у Пожаревцу приговор ради убрзања поступка и заштите права на суђење у разумном року. Привредни суд у Пожаревцу је решењем Р4 Ст 38/19 од 16.4.2019. године, одбио као неоснован захтев тужиље којим је тражила да се утврди да јој је као предлагачу повређено право на суђење у разумном року у предмету тог суда Ст 25/10. Привредни апелациони суд у Београду је, одлучујући о жалби тужиље решењем Рж Ст 2237/19 од 15.5.2019. године преиначио решење Привредног суда у Пожаревцу Р4 Ст 38/19 од 16.4.2019. године и утврдио да је тужиљи повређено право на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Пожаревцу Ст 25/10 те је наложено стечајном судији да у року од четири месеца предузме све мере и радње у циљу окончања стечајног поступка и да у накнадном року од 30 дана о предузетим радњама извести председника Привредног суда у Пожаревцу. Стечајни поступак је окончан доношењем решења о закључењу стечајног поступка Ст 25/10 од 20.6.2019. године, које је постало правноснажно 5.7.2019. године. Из приложеног завршног извештаја стечајног управника Агенције за лиценцирање стечајног управника-Агенције за лиценцирање стечајних управника, произилази је да је тужиљи под редним бројем 326 као стечајном повериоцу 4. исплатног реда признато потраживање од 396.8677,10 динара, да јој је исплаћено 0,18% овог потраживања а да неизмирено потраживање износи 388.829,77 динара.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да неделотворност поступака пред Привредним судом у Пожаревцу услед којих није намирено потраживање тужиље у стечајном поступку Ст 25/10 представља повреду права тужиље на мирно уживање имовине јер је реч о потраживању по основу радног односа на име неисплаћених зарада. Примењујући одредбе чланова 1. и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и слобода, одредбе члана 32. и 58. Устава Републике Србије, одредбе чланова 10, 11, 22. став 1, 31. и 33. Закона о заштити права на суђење у разумном року, члана 2. Закона о стечају и члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, првостепени суд је закључио да постоји објективна одговорност тужене за имовинску штету коју је тужиља претрпела повредом права на суђење у разумном року, с обзиром да између рада органа тужене-стечајног суда и стечајног управника и проузроковане штете

постоји узрочно-последична веза, односно да тужена сноси објективну одговорност за неостваривање права из радног односа тужиле као стечајног повериоца у односу на стечајног дужника који је био предузеће са већинским друштвеним капиталом. Решењем Трговинског суда у Пожаревцу Ст 15/09 од 9.10.2009. године, отворен је стечајни поступак над стечајним дужником СМК "Перкон" АД у стечају из Велике Планае, а што је овај суд утврдио са сајта Агенције за лиценцирање стечајних управника, као јавне исправе, као из образложења решења Привредног Апелационог суда Рж Ст 2237/19 од 15.5.2019. године. Из наведеног решења о покретању стечајног поступка произилази да је поступак покренут по Закону о стечајном поступку ("Службени гласник РС" 84/2004, 85/2005 и 104/2009), а чл. 14. став 9. Закона о стечајном поступку је било предвиђено да се у поступку спровођења стечаја над правним лицем у већинској државној или друштвеној својини за стечајног управника именује специјализована институција основана посебним прописом, која мора имати запослена лица са лиценцом из члана 14. став 1. истог закона. У конкретном случају за стечајног управника је именована Агенција за приватизацију-Центар за стечај чији су послови посебним прописом пренети на другу институцију-Агенцију за лиценцирање стечајних управника. Из чињенице наведене у решењу о отварању стечаја да је Агенција за приватизацију 2008. године покренула поступак принудне ликвидације, који је у јануару 2019. године обустављен због недовољне ликвидационе масе произилази је да тужилин послодавац био субјекат приватизације, да је уговор о приватизацији раскинут, да је капитал враћен држави, из чега несумњиво произилази да је стечајни дужник у тренутку отварања стечаја био привредно друштво са претежним друштвеним капиталом. У току покретања најпре принудне ликвидације, а затим и стечаја тужилин послодавац је био друштво са претежним друштвеним капиталом, па питање да ли је потраживање настало за време док је уговор о приватизацији био на снази или после тога није од утицаја јер је раскидом приватизације капитал тужилиног послодавца пренет на државу и био је у државном власништву у тренутку отварања стечаја. Због тога је првостепени суд обавезао тужену да из својих средстава тужили исплати на име накнаде имовинске штете износ ненаплаћеног потраживања у стечајном поступку са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до коначне исплате, дајући за своју одлуку разлоге које у свему прихвата и Апелациони суд, па је жалба тужене одбијена а побијана пресуда потврђена у ставу првом изреке.

Без утицаја на другачију одлуку су жалбени наводи да је усред погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања првостепени суд погрешно применио материјално право и погрешно оценио приговор недостатка активне и пасивне легитимације парничних странака. Ово из разлога што је првостепени суд утврдио да је тужили повређено право на суђење у разумном року због дугог трајања стечајног поступка над њеним послодавцем а што је управо разлог немогућности наплате њених потраживања, чиме је ценио и прихватио да је иста активно легитимисана, због чега је, супротно жалбеним наводима, правилна и оцена првостепеног суда приговора недостатка пасивне легитимације.

Правилна је и одлука о трошковима поступка која је садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде, с обзиром да је донета правилном применом одредби чланова 153 и 154. Закона о парничном поступку, због чега је побијана пресуда и у овом делу изреке потврђена.

Сходно наведеном, одлука као у ставу првом изреке ове пресуде донета је на основу чланова 390 и 401. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Трошкови другостепеног поступка нису признати туженој, јер у другостепеном поступку није успела, па је одлука као у ставу другом изреке ове пресуде, донета на основу члана 165. став 1. у вези са чланом 153 Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Мاستиловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић